

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om indenlandsk Skillemønt.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 251).

Formanden: Sagen kan ikke behandles i dette Møde uden Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Finansministeren (N. Neergaard):

En af de sørgelige Følger af Valutavanskelighederne er jo den, at der er vandret betydelige Beløb af dansk Skillemønt over til Sverige, som her er blevet præsenteret af den svenske Riksbank til Indfrielse i Henhold til Møntkonventionen af 27. Maj 1873, Artikel II, 4de Stykke, hvorefter ethvert Riges Finansstyrelse fra det andet Riges Finansstyrelse skal modtage og ombytte med Hovedmønt et hvilket som helst med 10 Kr. deleligt Beløb i Skillemønt, som er forsynet med Rigets Præg. Efter den sidste Opgørelse, jeg har faaet fra Nationalbanken, er der indgaaet Skillemønt til et paalydende Beløb af godt 7 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det vil efter Kronekursen paa den Dag, Opgørelsen er givet mig, sige ca. 11 $\frac{1}{2}$ Mill. danske Kroner. Dette Forhold har jo ogsaa gjort sig gældende i Norge og dér maaske endnu stærkere, fordi den norske Krones Kurs er lavere end vor, og den norske Finansstyrelse tog da i Oktober 1923 Initiativet til en Konference mellem de tre nordiske Regeringer angaaende dette Spørgsmaal. Konferencens Formaal var jo væsentlig dette at opnaa en Overenskomst, hvorefter man kunde bevare Møntkonventionen, men saaledes, at hvert Land fik Lov til at udmønte Særskillemønter, der kun skulde have Gyldighed i det Land, hvori de var præget, og altsaa ikke medføre Indvekslingspligt, hvis de kom over til Sverige og eventuelt maatte blive tilbagesendt derfra. Konferencen begyndte i Oktober 1923 og fortsattes efter forskellige mellemliggende Underhandlinger i December samme Aar. Man enedes om et Udkast til Tillægsartikel, hvori det fastslaas, at der kan finde Prægning af indenlandske Skillemønter Sted, som kun skal være gangbare indenfor vedkommende Lands Grænser, og endvidere, at de Konventionsskillemønter,

som er præget i et af Rigerne, skal opføre at være lovligt Betalingsmiddel i de to andre Riger, naar der er forløbet 6 Maaneder efter Tillægsartiklens Ikrafttræden.

Der kunde maaske rejses det Spørgsmaal her, hvorfor man overhovedet bevarer den skandinaviske Møntkonvention, efter at den er blevet saa gennemhullet, som den er blevet gennem Seddelkursen og nu ydermere bliver ved, at Skillemønten heller ikke bliver fælles. Faktisk bliver da kun Guldkronen og Møntfoden fælles. Der har imidlertid i alle tre Riger trods nogle modstaaende Røster gjort sig den Mening gældende, at man dog skulde bevare Møntkonventionen. Vi vil ikke opgive Haabet om, at normale Tilstande vil vende tilbage, saaledes at Møntkonventionen helt kan blive til Virkelighed igen. Vi betragter Møntkonventionen af 1873 som et af de vigtigste, ja vel nok det vigtigste Skridt, der hidtil paa Lovgivningsomraadet er gjort for at fremme økonomisk Samhørighed mellem de tre nordiske Lande, med Bevarelse naturligvis af hvert Lands Selvstændighed, og jeg mener, at trods alt, hvad der er sket i Mellemtiden, har dette Formaal stadig sin Berettigelse. For det første kan jo Forholdene vende tilbage til det normale, hvad vi maa haabe en Gang vil ske, saaledes at Møntkonventionen genvinder den Betydning, som den oprindeligt har haft, men selv som Forholdene er nu, mener vi, det har en Fordel at bevare den, fordi den sikrer, at der er en fælles Møntenhed i de tre Lande, og at ikke det ene eller det andet Land slutter sig til et fremmed Møntsystem eller opretter et selvstændigt Møntsystem, hvorved utvivlsomt Forholdet mellem de tre Lande vilde blive meget løsere paa dette Omraade.

Under de stedfundne Forhandlinger har den svenske Regering stillet i Udsigt, at naar Tillægsartiklen er blevet ratificeret, vil der i Sverige blive udstedt Forbud mod Import af dansk og norsk Skillemønt med Gyldighed senest fra den Dag, da norsk og dansk Skillemønt ophører at være lovligt Betalingsmiddel i Sverige, altsaa 6 Maaneder efter Tillægsartiklens Ikrafttræden. Vi havde ønsket at naa videre ved Forhandlingerne og har gjort os alle de Anstrengelser, vi kunde, for at opnaa, at man i Sverige gik ind paa at fastsætte en bestemt Termin, efter hvilken den Indløsningspligt, som bestaar efter Møntkonventionen med Hensyn til Konventionsskillemønt, skulde ophøre; hvis